

[Ministeren for handel, industri og søfart.] høje landsting at fremsætte forslag til lov om ændringer i næringslov nr. 138 af 28. april 1931 samt forslag til lov om ændringer i lov nr. 129 af 15. marts 1939 om beværtning og gæstgiveri samt om handel med stærke drikke.

Der er i den senere tid blevet gennemført en række forhøjelser af gebyrer, der opkræves af forskellige statsinstitutioner til dækning af udgifterne ved disses drift. De nu fremsatte lovforslag indeholder en forhøjelse af afgifter, der alene tilfalder kommunerne, og der er — bortset fra København — ikke i samme omfang som ved de tidligere gennemførte forhøjelser tale om, at afgifterne skal dække udgifterne ved bestemte institutioners drift.

Lovforslagenes fremkomst skyldes i første række, at man fra Københavns magistrat har modtaget en henstilling om at søge afgifterne for udstedelse af næringsbreve samt beværter- og gæstgiveradkomster forhøjet. Magistraten har i sin indstilling oplyst, at udgifterne ved det kontor, der administrerer næringsvæsenet, i finansåret 1932—33 udgjorde ca. 110 000 kr., medens indtægten hidrørende fra afgifter for næringsbreve og beværteradkomster samme år udgjorde ca. 233 000 kr. Udgiften har siden været jævnt stigende, medens indtægten har holdt sig nogenlunde uforandret. Medens de pågældende afgifter således oprindelig betød en indtægt for kommunen, er de gældende afgifter nu ganske utilstrækkelige til dækning af administrationsudgifterne. For 1949—50 var udgiften ca. 579 000 kr., medens indtægten kun var ca. 266 000 kr., således at ikke engang halvdelen af udgiften er blevet dækket.

Ifølge næringsloven af 1931 betales der til kommunen for udstedelse af næringsbreve en afgift, som for personer udgør 40 kr. og for selskaber 200 kr. For legitimationsbevis for brugsforeninger betales 40 kr. For duplikateksemplarer af de nævnte næringsadkomster betales 2 kr. Disse afgifter foreslås forhøjet til det dobbelte.

Ifølge beværterloven af 1939 betales der til kommunen for udfærdigelse af beværter- eller gæstgiveradkomst uden ret til udskænkning af stærke drikke en afgift, som for personer udgør 100 kr. og for selskaber 250 kr. Giver adkomsten ret til udskænkning af stærke drikke, er afgiften for personer 200 kr. og for selskaber 500 kr. For påtegning på en næringsadkomst om ret til forhandling eller fordeling af stærke drikke betales en afgift på 100 kr. for per-

soner og 250 kr. for selskaber. Disse afgifter foreslås forhøjet med 50 pct.

Det vil ses, at der trods de foreslåede forhøjelser alligevel ikke vil kunne forventes at blive fuld dækning for udgifterne for det kontor, der i København administrerer næringsvæsenet.

Uanset at det udenfor København er politimestrene, der administrerer næringsvæsenet, har man fundet det rimeligt også at lade de foreslåede forhøjelser gælde for købstæderne og landdistrikterne. For beværterlovens område gælder det iøvrigt som anført i bemærkningerne til lovforslaget, at kommunerne i væsentligt omfang deltager i administrationen af beværtervæsenet. De nævnte afgifter hænger historisk sammen med kommunernes tilsyn med næringslivet og må anses for en egentlig næringssskat. Statskassen har dog også visse indtægter i forbindelse med udfærdigelsen af næringsbreve og beværterbevillinger m. v., idet disse adkomster skal stemples. Det vil iøvrigt være upraktisk, at der på næringsvæsenets område skulle gælde andre regler for København end for andre kommuner.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslagene til hurtig og villig behandling i det høje ting.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Hermed skal jeg tillade mig for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov nr. 377 af 12. juli 1946 om rådigheden over visse faste ejendomme, der er overgået i statens eje (skødeklausejendomme), m. m.

Skødeklauseuloven af 12. juli 1946 foreskrev, at de ejendomme, som tyskerne under besættelsen havde afkøbt befolkningen, skulle gå tilbage til de tidligere ejere, medmindre staten havde en særlig interesse i at overtage ejendommen. En sådan særlig interesse forelå ifølge loven, når en ejendom indgik i et samlet anlæg, f. eks. en flyveplads, som ønskedes bevaret, eller når de ved tysk foranstaltning var undergået væsentlige forandringer. For at give det offentlige tid til at overveje, hvilke ejendomme der herefter burde bevares i statens eje, og hvilke der burde tilbagesælges til de tidligere ejere, gaves der i loven indenrigsministeren hjemmel til som en midlertidig foranstaltning at suspendere den tidligere ejers tilbagekøbsret til en skødeklausejendom. For suspensionen gjaldt oprindeligt en frist til 31. marts 1949, men denne er senere forlænget til 31. marts 1951.

I de mellemliggende år er ejendomsfor-